

KONINKRIJK BELGIE
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 15 juni 1999 door de Vlaamse minister van Ambtenarenzaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "houdende de regeling van de rechtspositie van het personeel van sommige Vlaamse openbare instellingen" (L. 29.435/3), en op 20 januari 2000 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot wijziging van het stambesluit VOI van ... inzake de uitvoering van het sectoraal akkoord 1997-1998" (L. 29.810/3), heeft op 7 maart 2000 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN DE ONTWERPEN

1.1. Het voor advies voorgelegde ontwerp L. 29.435/3 strekt ertoe in één tekst (die "het stambesluit VOI" zal worden genoemd) (1) de bepalingen van de personeelsstatuten samen te brengen die gemeenschappelijk zijn aan 19 Vlaamse openbare instellingen (2).

De ontworpen regeling komt erop neer dat wordt afgestapt van de tot nog toe gevolgde werkwijze die erin bestond dat voor ieder van de Vlaamse openbare instellingen afzonderlijke rechtspositieregelingen van het personeel werden vastgesteld, waarin een groot aantal identieke bepalingen voorkwamen.

(1) Zie artikel XV 2 van het ontwerp.

(2) Het gaat meer bepaald om de Vlaamse Landmaatschappij, de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, de Dienst voor de Scheepvaart, de N.V. Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen, Toerisme Vlaanderen, de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, het Vlaams Instituut voor het zelfstandig ondernemen, Kind en Gezin, het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, de Vlaamse Milieumaatschappij, de Maatschappij van de Brugse Zeevaartinrichtingen, de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs, het permanent secretariaat van de Vlaamse Onderwijsraad, de administratieve diensten van het Gemeenschapsonderwijs, het Commissariaat-generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openlucht-recreatie, het Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis Geel, het Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis Rekem en Export Vlaanderen.

.../...

1.2. Het ontwerp L. 29.810/3 beoogt in het voornoemde ontwerp van stambesluit VOI (L. 29.435/3) een aantal wijzigingen aan te brengen om uitvoering te geven aan het sectoraal akkoord 1997-98.

2. De ontworpen regelingen vinden in beginsel rechtsgrond in de wets- en decreetsbepalingen vermeld in het eerste tot het zeventiende lid van de aanhef van elk van de betrokken ontwerpen. Wel wordt in dat verband verwezen naar de opmerkingen die hierna worden gemaakt met betrekking tot die aanhefbepalingen.

I. ONTWERP L. 29.435/3

ALGEMENE OPMERKINGEN

1. In de bij de adviesaanvraag gevoegde toelichting wordt omtrent de door de stellers van het ontwerp gevolgde werkwijze gesteld wat volgt :

"Vooreerst werd een inventaris gemaakt van alle gemeenschappelijke bepalingen en van alle verschilpunten tussen de personeelsstatuten van de Vlaamse openbare instellingen.

Vervolgens werden de gemeenschappelijke bepalingen uit de personeelsstatuten samengebracht in één tekst. Indien mogelijk werden de verschilpunten geïntegreerd. In een aantal gevallen werd de regeling die voorkomt in de meeste personeelsstatuten opgenomen in het stambesluit.

.../...

Uitgangspunt bij het opstellen van het stambesluit was dat de specifieke verworvenheden van de instellingen in de huidige personeelsstatuten niet mochten worden teruggeschroefd.

Om deze reden alsook omwille van het feit dat de statutair bevoegde organen verschillen van instelling tot instelling wordt bij een aantal bepalingen (...) van het stambesluit expliciet de machtiging gegeven om hiervan af te wijken. Deze afwijkingen moeten in een instellingsspecifiek besluit per instelling worden vastgesteld door de Vlaamse regering.

(...)

Naast het stambesluit zullen er zoals vermeld instellingsspecifieke besluiten worden vastgesteld.".

1.1. Voor sommige bepalingen of groepen van bepalingen preciseert het ontwerp inderdaad dat ervan mag worden afgeweken voor specifieke instellingen (zie bijv., met telkens een andere formulering, artikel V 2, tweede lid, artikel V 10 en artikel V 22 van het ontwerp).

Zulke bepalingen hebben evenwel weinig nut : aangezien een "instellingsspecifiek" besluit op hetzelfde hiërarchisch niveau staat als het "stambesluit" - beide zijn besluiten van de Vlaamse regering - heeft het strikt juridisch geen zin dat de regering zichzelf in het stambesluit "machtigt" om afwijkende regelingen vast te stellen.

Het kan daarentegen wel aanbeveling verdienen, ter wille van de transparantie van de regeling, in het ontworpen stambesluit een algemene bepaling op te nemen die eenvoudig preciseert dat de bepalingen van dat besluit toepassing vinden op het personeel van de bedoelde instellingen, tenzij

.../...

voor een bepaalde instelling, bij "instellingsspecifiek" besluit, een andersluidende regeling wordt vastgesteld. In die instellingsspecifieke besluiten zou men de van het stambesluit afwijkende regelingen dan duidelijkheidshalve kunnen laten aanvangen met de woorden "In afwijking van artikel ... van het stambesluit VOI, ...".

1.2. In subsidiaire orde - in de veronderstelling dat de bepalingen van het ontwerp waarbij wordt voorzien in de mogelijkheid om af te wijken van de ontworpen regeling zouden worden behouden - kan met betrekking tot die bepalingen nog het volgende worden opgemerkt.

Hoewel het, zoals uitdrukkelijk werd bevestigd door de gemachtigde ambtenaar, wel degelijk de bedoeling is dat de van het stambesluit afwijkende regelingen zullen worden vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering, is de tekst van het ontwerp op dat punt vaak verwarrend. Sommige van die bepalingen wekken met name de indruk dat niet de Vlaamse regering, maar de instelling zelf die afwijkende regelingen kan vaststellen. Zo bepaalt artikel V 2, tweede lid, bijvoorbeeld dat er kan worden afgeweken van de voorgescreven wijzen om in een vacante betrekking te voorzien "indien de instelling dit bepaalt in het instellings-specifiek besluit". Andere voorbeelden van dergelijke misleidende bepalingen zijn artikel VII 15, vijfde lid (waarbij de bevoegdheid om af te wijken lijkt te worden opgedragen aan de Vlaamse Onderwijsraad) en artikel VIII 84,

.../...

tweede lid (dat de bevoegdheid om af te wijken lijkt op te dragen aan de betrokken instelling).

Die verwarring wordt voorts in de hand gewerkt door artikel XV 4 van het ontwerp, dat de indruk wekt dat de instellingsspecifieke besluiten alleen maar moeten worden "goedgekeurd", en dus niet vastgesteld, door de Vlaamse regering.

De bedoelde verwarring moet worden weggewerkt.

1.3. Het ontworpen besluit is bedoeld om in de plaats te komen van de vigerende rechtspositieregelingen van het personeel van de voornoemde instellingen. Het ontwerp laat echter na die regelingen op te heffen. Volgens de gemachtigde ambtenaar is het de bedoeling om in die opheffing te voorzien bij "instellingsspecifiek besluit", en zou die opheffing terugwerken tot de datum van inwerkingtreding van het onderhavige ontworpen besluit.

Dit neemt niet weg dat, zolang die opheffing niet is gebeurd, gelijktijdig twee besluiten van toepassing zijn op eenzelfde instelling, met het risico dat tussen die besluiten tegenstrijdigheden bestaan. Het is derhalve in het onderhavige ontwerp dat de opheffing van de vigerende statuten zou moeten worden geregeld.

In voorkomend geval kan aan die opheffing een bepaling worden toegevoegd die bijvoorbeeld stelt dat, in afwachting van een instellingsspecifiek besluit, het

.../...

opgeheven statuut nog van toepassing blijft voor de onderdelen die niet in strijd zijn met het ontworpen stambesluit (1).

2. Zoals hiervoren reeds is aangegeven, strekt het ontwerp L. 29.810/3 ertoe wijzigingen aan te brengen in het ontworpen stambesluit VOI. Het verdient vanzelfsprekend aanbeveling het ontwerp L. 29.810/3 te integreren in het ontwerp L. 29.435/3 en uiteindelijk slechts één geïntegreerd stambesluit VOI vast te stellen. Zulks impliceert o.m. dat ook artikel XV 3 van het ontwerp, dat de inwerkingtreding van het ontworpen stambesluit VOI regelt, zal moeten worden aangepast met betrekking tot de bij het ontwerp L. 29.810/3 in te voegen bepalingen die retroactieve werking moeten krijgen (artikelen 1, 6 en 8 van het ontwerp L. 29.810/3).

Verder in dit advies zullen de bepalingen die moeten worden gewijzigd of vervangen door het ontwerp L. 29.810/3 dan ook niet worden onderzocht in de redactie van het ontwerp L. 29.435/3, maar in de redactie rekening houdend met de wijziging of vervanging welke wordt beoogd met het ontwerp L. 29.810/3.

(1) In artikel XV 4 van het ontwerp wordt beoogd een dergelijke overgangsbepaling in te voegen zonder dat evenwel wordt voorzien in de opheffing van de vigerende rechtspositieregelingen. Volgens dat artikel blijven bovendien alleen de bepalingen van de vigerende statuten gelden "die bij instellingsspecifiek besluit geregeld moeten worden".

De stellers van het ontwerp dienen er ten slotte op te letten dat in de aanhef verwezen wordt, niet enkel naar de handelingen die betrekking hebben op het ontwerp L. 29.435/3, maar ook naar die welke betrekking hebben op het ontwerp L. 29.810/3.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

1. In het tweede lid van de aanhef wordt verwezen naar artikel 11, § 1, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

De genoemde wetsbepaling machtigt de Koning (lees : de gemeenschaps- of gewestregering) om het statuut te regelen van het personeel van de instellingen die onder de toepassing van die wet vallen. Die bepaling kan als rechtsgrond dienen voor het ontworpen besluit, in zoverre het toepassing moet vinden op instellingen die onder de toepassing van de voornoemde wet vallen en er in de oprichtingswet of het oprichtingsdecreet niet voorzien wordt in een bijzondere opdracht aan de regering om de rechtspositie van het personeel te regelen.

Die bepaling blijkt aldus rechtsgrond te bieden voor het ontwerp, voorzover het van toepassing is op de Maatschappij der Brugse Zeevaartinrichtingen

.../...

(artikel I 1, eerste lid, 3°, van het ontwerp). Terecht is dus naar die bepaling verwezen.

2. In het zevende lid van de aanhef wordt verwezen naar artikel 3, § 1, en naar artikel 3, § 2, van het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling.

Artikel 3, § 1, brengt de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) onder de toepassing van de wet van 16 maart 1954; luidens paragraaf 2 van artikel 3 stelt de Vlaamse regering de regeling van de rechtspositie van het personeel van de Dienst vast. Die laatste bepaling volstaat als rechtsgrond voor het ontworpen besluit in zoverre het toepassing vindt op de VDAB (zie artikel 1, 1°). De verwijzing naar artikel 3, § 1, kan dus weggelaten worden.

Dezelfde opmerking geldt ten aanzien van :

- het achtste lid van de aanhef, in zoverre daarin verwezen wordt naar artikel 5, § 1, van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van de instelling Kind en Gezin (een verwijzing naar artikel 11, § 1, is voldoende);
- het negende lid, in zoverre daarin verwezen wordt naar artikel 2 van het decreet van 7 juli 1998 betreffende de openbare instelling Toerisme Vlaanderen en de Vlaamse

.../...

Raad voor het Toerisme (een verwijzing naar artikel 20 is voldoende);

- het tiende lid, in zoverre daarin verwezen wordt naar artikel 3 van het decreet van 21 december 1988 houdende oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij (een verwijzing naar artikel 9, § 1, is voldoende).

3. Wat het twaalfde lid van de aanhef betreft, moet erop worden gewezen dat de wijziging welke in artikel 160, § 1, van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het Onderwijs II werd aangebracht bij het decreet van 17 juli 1991, niet langer geldig is en dat de vermelding van dat wijzigend decreet dan ook moet worden geschrapt. Het bedoelde artikel 160 is inmiddels wel nog gewijzigd bij het decreet van 18 mei 1999. De opsomming van de wijzigende decreten dient derhalve te worden aangevuld met de vermelding van dat decreet van 18 mei 1999.

4. In het drieënvijftigste lid van de aanhef dient de datum "25 mei 1999" te worden vervangen door "1 juni 1999".

5. Met de artikelen XI 15 tot XI 22 van het ontwerp wordt uitvoering gegeven aan richtlijn 92/85/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werkneemsters tijdens de

.../...

zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie (1) en aan richtlijn 96/34/EG van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof.

Artikel 14 van richtlijn 92/85/EEG en artikel 2, lid 3, van richtlijn 96/34/EG bepalen dat de lidstaten naar die richtlijnen moeten verwijzen in de bepalingen die ze aannemen tot de omzetting ervan in het interne recht. Ter inachtneming van die voorschriften dient in de aanhef van het ontwerp een verwijzing naar de voornoemde richtlijnen te worden opgenomen.

Artikel II 4

1. Luidens de inleidende zin van dit artikel neemt "de raad van beroep die door de Vlaamse regering is opgericht voor sommige openbare instellingen die onder de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest ressorteren" kennis van alle beroepen die krachtens het ontworpen besluit kunnen worden ingesteld.

De in die bepaling bedoelde raad van beroep is die welke opgericht is bij het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende oprichting en samenstelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen : dat besluit vindt, luidens artikel 1 ervan, toepassing "op de openbare instellingen die ressorteren onder de Vlaamse

(1) Zie evenwel hierna de opmerking bij artikel XI 15.

Gemeenschap en/of het Vlaamse Gewest waarvan het personeelsstatuut de aansluiting bij de raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen regelt of toestaat".

In de ontworpen bepaling zou dan ook beter uitdrukkelijk worden verwezen naar dat besluit van 1 juni 1995.

2. Luidens het ontworpen artikel II 4, 2°, kan een in vast dienstverband benoemd personeelslid, wat de evaluatie betreft, alleen beroep instellen "tegen de evaluatie «onvoldoende» of tegen een vormgebrek tijdens de evaluatieprocedure".

Die beperking van de mogelijkheid om beroep in te stellen is niet in overeenstemming met artikel 25, eerste lid, 7° en 8°, van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes (APKB) dat een recht op beroep verleent, hetzij bij de directieraad in al de gevallen waarin de ambtenaar er niet mee kan instemmen dat hij niet de meest positieve waardering heeft gekregen (7°) (1), hetzij bij een paritair samengestelde

(1) Blijkens de toelichting bij het ontworpen besluit gaan de stellers van het ontwerp ervan uit dat "alle andere evaluaties (dan de evaluatie «onvoldoende») ... de meest gunstige (zijn)" (commentaar bij artikel II 4). Met die opvatting kan niet ingestemd worden. Het oordeel of een evaluatie de "meest positieve waardering" inhoudt, moet aan de betrokken ambtenaar worden overgelaten. Het ontworpen besluit zou ook niet kunnen opleggen dat alle evaluaties, met uitzondering van de evaluatie "onvoldoende", als de "meest positieve waardering" beschouwd moeten worden : zulke bepaling zou de betekenis misskennen die de stellers van het ontwerp zelf hebben willen geven aan de evaluatie, die er immers precies op gericht is de loopbaan van de ambtenaar, bijvoorbeeld op het vlak van bevordering of mutatie, in belangrijke mate te beïnvloeden.

commissie indien hij niet kan instemmen met de hem meege-deelde evaluatie wat inhoud en vorm betreft (8°).

3. De artikelen 46 en 47 van het APKB kennen de ambtenaar en de stagiair, zonder enige beperking, een recht op beroep toe bij een paritair samengestelde commissie belast met de kennisneming van de beroepen inzake afwezigheden.

Het bedoelde algemeen beginsel steunde op het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheden, dat in artikel 2bis voorzag in de oprichting van een commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid die kennis nam van de in dat besluit bedoelde beroepen. Dat koninklijk besluit van 1 juni 1964 is met ingang van 1 december 1998 opgeheven bij het koninklijk besluit van 19 november 1998. Dat laatste koninklijk besluit voorziet niet meer in de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen beslissingen inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid. Het gevolg hiervan is dat artikel 46 APKB niet langer de uitdrukking is van een algemeen principe dat van toepassing is op het rijkspersoneel.

.../...

Artikel II 18

1. Luidens paragraaf 1 van dit artikel wordt de graad van preventieadviseur-coördinator (rang A2) (1) uitsluitend bij wege van voltijds mandaat begeven, en komen voor de aanwijzing zowel ambtenaren van rang A2 als van rang A1 in aanmerking.

Luidens paragraaf 3 is de aanwijzing tot preventieadviseur-coördinator een mandaat voor zes jaar, dat meermaals met dezelfde duur verlengbaar is. Die verlenging gebeurt stilzwijgend.

De ontworpen regeling moet om een dubbele reden worden geacht niet verenigbaar te zijn met artikel 22 van het APKB.

Zoals de Raad van State reeds eerder heeft opgemerkt, is immers, volgens het eerste lid van dat artikel 22, een aanwijzing voor de uitoefening van een mandaat alleen mogelijk "in een vacante betrekking van een graad van hogere rang" (2). In zoverre de ontworpen regeling voorziet in de

(1) Zie bijlage 4 bij het ontwerp.

(2) Zie in die zin het advies L. 25.581/8 dat de Raad van State op 10 december 1996 heeft gegeven over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel".

mogelijkheid om een ambtenaar van rang A2 als preventieadviseur-coördinator aan te wijzen, is ze dus strijdig met dat voorschrift van het APKB.

Ook in zoverre de ontworpen regeling voorziet in de stilzwijgende verlenging van het mandaat van preventieadviseur-coördinator, is ze niet verenigbaar met artikel 22, eerste lid, van het APKB. Luidens die bepaling kan een mandaat immers slechts worden verleend "voor een beperkte tijd die de duur van zes jaar niet mag overschrijden". De reden voor die beperking is precies dat na verloop van de maximale termijn van zes jaar een nieuwe beoordeling moet plaatsvinden van de aanspraken van alle gegadigden. Vermits een stilzwijgende verlenging van het mandaat erop neer komt dat andere gegadigden niet de gelegenheid krijgen hun aanspraken te doen gelden, is de ontworpen regeling trouwens niet alleen in strijd met de voornoemde bepaling van het APKB, maar ook met het gelijkheidsbeginsel (1).

2. Luidens paragraaf 1 van artikel II 18 dienen de gegadigden voor een aanwijzing tot preventieadviseur-coördinator "in het bezit te zijn van een getuigschrift veiligheid niveau 1". Dat vereiste vloeit voort uit artikel 22, § 1, van het koninklijk besluit van 27 maart 1998 betreffende de interne dienst voor preventie en

(1) Zie in die zin het advies L. 27.450/3 van 7 april 1998 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot wijziging van het Vlaams personeelsstatuut van 24 november 1993, wat betreft de loopbanen bij de entiteit Sturing en Controle Informatica".

bescherming op het werk. Om te vermijden dat de indruk zou worden gewekt dat het terzake gaat om een autonoom door de Vlaamse regering vastgesteld vereiste, verdient het aanbeveling in de ontworpen bepaling uitdrukkelijk te verwijzen naar het bedoelde federale voorschrift. Men schrijve bijvoorbeeld in de derde volzin van paragraaf 1 :

"Overeenkomstig artikel 22, § 1, van het koninklijk besluit van 27 maart 1998 betreffende de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk, dienen zij in het bezit te zijn ...".

Dezelfde opmerking geldt voor de analoge bepaling van artikel II 19, § 1, tweede volzin, in verband met de preventieadviseur.

Artikel II 22

Luidens paragraaf 1 van dit artikel kan een aanstelling in een hoger ambt worden verleend "ongeacht het feit of een ambtenaar voldoet aan de statutaire vereisten om te worden benoemd in de graad die overeenstemt met het hoger ambt".

De "statutaire vereisten" waarvan aldus vrijstelling wordt verleend zijn, volgens de toelichting bij de ontworpen bepaling, alleen vereisten "qua anciënniteit". Die precisering zou in de tekst zelf van de ontworpen bepaling moeten voorkomen.

.../...

Artikel II 27

De woorden "datum van goedkeuring van dit besluit" moeten worden vervangen door "datum van inwerkingtreding van dit besluit".

Artikel IV 1

1. In de bepaling sub 1°, a, verwijze men naar het "Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992".

2. Zoals in artikel IV 1 van het Vlaams personeelsstatuut van 24 november 1993, is in het tweede lid van het ontworpen artikel IV 1, 1°, sprake van "een openbaar mandaat van politieke aard". Die term is ongebruikelijk. Zo hanteert de wet van 18 september 1986 tot instelling van het politiek verlof voor de personeelsleden van de overheidsdiensten bijvoorbeeld de woorden "een politiek mandaat of een ambt dat ermee gelijkgesteld kan worden" (artikel 1, § 1, eerste lid). In die wet wordt een hele reeks politieke mandaten opgesomd. De vraag rijst of de stellers van het ontwerp nog andere mandaten op het oog hebben.

Artikel V 14

.../...

Luidens het ontworpen artikel V 14, tweede lid, heeft de herplaatsing om medische redenen, in afwijking van artikel V 13 (1), tot gevolg dat de ambtenaar benoemd wordt in een nieuwe graad en ingeschaald wordt in een nieuwe salarisschaal, "behalve wanneer de ambtenaar het slachtoffer was van een arbeidsongeval of een beroepsziekte".

De aangehaalde woorden moeten kennelijk in die zin worden begrepen dat, wanneer de herplaatsing het gevolg is van een arbeidsongeval dat de ambtenaar is overkomen of van een beroepsziekte die hij heeft opgelopen, de betrokkene zijn graad en de daaraan verbonden salarisschaal behoudt. Zulks zou duidelijker tot uiting komen, indien de hypothese van de herplaatsing ten gevolge van een arbeidsongeval of een beroepsziekte in een afzonderlijke volzin van het ontworpen tweede lid zou worden geregeld.

Artikel V 16

De woorden "instelling, die onder het stambesluit valt" zouden beter worden vervangen door "instelling waarop het stambesluit VOI van toepassing is".

(1) Luidens artikel V 13, tweede lid, behoudt de ambtenaar, in geval van herplaatsing, hoe dan ook zijn graad en de daaraan verbonden salarisschaal.

Artikel V 18

In paragraaf 3, tweede lid, van dit artikel dienen de woorden "bijlage 1 bij dit besluit" te worden vervangen door "bijlage 2 bij dit besluit".

Artikel V 19

Wat de bepaling van paragraaf 1, 1°, van dit artikel betreft, luidens welke de ambtenaar slechts een overplaatsing kan verkrijgen indien hij in dienst is getreden via een vergelijkend wervingsexamen "georganiseerd door het Vast Wervingssecretariaat", wordt verwezen naar de opmerking die hierna wordt gemaakt met betrekking tot artikel VI 2, § 1, eerste lid, 2°, van het ontwerp.

Artikel VI 1

1. Artikel 1 van het ontwerp L. 29.810/3 strekt ertoe artikel VI 1, § 1, derde lid, aan te vullen met volgende volzin :

"De onkosten die de ambtenaar maakt voor het onderzoek van de lichamelijke geschiktheid worden gedragen door de instelling".

Met betrekking tot die bepaling dient te worden opgemerkt dat de erin bedoelde "onkosten" allicht alleen de kosten zijn die voor het medisch onderzoek worden

.../...

aangerekend door de Sociaal-Medische Rijksdienst, en niet de andere onkosten zoals bijvoorbeeld verplaatsingskosten. Dit kan duidelijker tot uiting worden gebracht door in de ontworpen bepaling te schrijven : "De kosten aangerekend door de Sociaal-Medische Rijksdienst aan de ambtenaar, voor het onderzoek van de lichamelijke geschiktheid, ...".

2. Luidens paragraaf 2 worden de ambten waarvoor in de functiebeschrijving en het profiel bepaald wordt dat ze een rechtstreekse of onrechtstreekse deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden of die werkzaamheden omvatten strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap, voorbehouden voor Belgen.

In zoverre daaruit volgt dat de niet in paragraaf 2 bedoelde ambten, m.a.w. de ambten die geen deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden, noch werkzaamheden omvatten strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap, toegankelijk zijn voor eenieder zonder onderscheid inzake nationaliteit, is dit artikel strijdig met artikel 8 van de Grondwet, geïnterpreteerd in het licht van het Europees Gemeenschapsrecht, en met artikel 1, § 3, 1°, van het APKB. De toegang moet beperkt worden tot Belgen of burgers van de Europese Unie (1).

(1) Zie advies L. 22.523/8 van 6 juli 1993 over het ontwerp dat geleid heeft tot het Vlaams personeelsstatuut, B.S., 20 december 1993, pp. 27.210-27.211.

Artikel VI 2

1. Luidens paragraaf 1, eerste lid, 2°, van dit artikel is één van de voorwaarden voor de indienstneming het slagen voor het vergelijkend aanwervingsexamen "georganiseerd door het Vast Wervingssecretariaat".

Volgens de toelichting verstrekt door de gemachtigde ambtenaar, zijn de stellers van het ontwerp ervan uitgegaan dat het APKB (inzonderheid artikel 11, § 1, eerste lid, 3°) vereist dat het personeel van de Vlaamse openbare instellingen wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Wervingssecretariaat.

Met die opvatting kan niet worden ingestemd. Er kan in dat verband worden verwezen naar het advies L. 23.593/VR/V van 26 juli 1994 dat de Raad van State heeft gegeven over het ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes (APKB). In dat advies werd gesteld wat volgt :

"Luidens artikel 9, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, regelt het decreet de oprichting, samenstelling, bevoegdheid, werking en het toezicht van de diensten, instellingen of ondernemingen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten «onverminderd artikel 87, § 4». Uit de aangehaalde woorden volgt dat de algemene principes onverkort van toepassing zijn op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de deelstaten weze het dat de werving van dat personeel niet noodzakelijk moet gebeuren door bemiddeling van het Vast

.../...

Wervingssecretariaat. Wel gelden voor de personeelsleden dezelfde leeftijds- en diplomaveren, vereiste geslaagd te zijn voor een vergelijkend examen - in voorkomend geval georganiseerd door een andere instantie dan het Vast Wervingssecretariaat - en de stageverplichting".

Met overname van de redenen van het geciteerde advies kan derhalve worden besloten dat artikel 11, § 1, eerste lid, 3°, van het APKB niet geldt voor de openbare instellingen van de gemeenschappen en de gewesten.

Het staat de Vlaamse regering dan ook vrij de bepalingen van het ontwerp waarin sprake is van het Vast Wervingssecretariaat of de Vaste Wervingssecretaris (1) om te werken, rekening houdend inzonderheid met het decreet van 2 maart 1999 tot machtiging van de Vlaamse regering van een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid op te richten voor de uitvoering van opdrachten met betrekking tot de werving en selectie van overheidspersoneel. Dat decreet is immers tot stand gekomen om, voor werving en selectie van de categorieën van personeelsleden waarvoor de regering daartoe bevoegd was, niet langer van de diensten van het Vast Wervingssecretariaat gebruik te maken.

2. Luidens het tweede lid van artikel VI 2, § 1, worden houders van een diploma of getuigschrift dat toegang

(1) Er kan terzake overigens worden opgemerkt dat de federale overheid die termen niet langer hanteert.

verleent tot een bepaald niveau in beginsel (1) uitgesloten van inschrijving voor een wervingsexamen voor een lager niveau.

In de toelichting bij het ontwerp wordt met betrekking tot die bepaling gesteld dat het wel in aanmerking nemen van hogere diploma's zou "leiden tot overkwalificering, het verdringen van laaggeschoolden door hoger gediplomeerden, een te groot personeelsverloop en demotivatie door ondergebruik van capaciteiten".

In zoverre de ontworpen bepaling de toegang tot het aanwervingsexamen voor een bepaald niveau ontzegt aan de kandidaten die nochtans het voor dat niveau vereiste diploma bezitten, doch bovendien een diploma hebben verkregen dat toegang verleent tot ambten van een hoger niveau, moet worden nagegaan of ze bestaanbaar kan worden geacht met het gelijkheidsbeginsel (artikel 10 van de Grondwet) en met het recht op arbeid en de vrije keuze van beroepsarbeid (artikel 23 van de Grondwet). Opdat de ontworpen regeling verenigbaar zou zijn met die beginselen, is vereist, niet alleen dat ze een wettig doel nastreeft - wat in het voorliggende geval aan de hand van de in de toelichting verstrekte verantwoording kan worden aangenomen -, doch ook dat de voorgenomen maatregel in een redelijk evenredigheidsverband staat tot dat doel.

(1) Er wordt alleen voorzien in uitzonderingen voor diploma's die behaald werden na de inschrijving voor het examen en voor bepaalde betrekkingen van de niveaus D en E.

Aangezien de ontworpen bepaling een verbod van toegang tot het lagere niveau inhoudt, dat slechts een beperkte ruimte laat voor afwijkingen in specifieke gevallen, kan niet worden uitgesloten dat in bepaalde omstandigheden zal worden geoordeeld dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

Artikel VI 3

Zoals de gemachtigde ambtenaar heeft bevestigd, dient het woord "laatstejaarsscholieren" te worden vervangen door "laatstejaarsstudenten".

Artikel VI 22

Luidens de eerste volzin van het eerste lid van dit artikel behouden de geslaagden voor een vergelijkend aanwervingsexamen het voordeel van hun uitslag gedurende vier jaar "tenzij de leidend ambtenaar een andere termijn bepaalt". In de tweede en de derde volzin wordt bepaald dat "een kortere geldigheidsduur wordt vastgesteld in het examenreglement" en dat "de verlenging van de wervingsreserve ... mogelijk (is) om dienstredenen".

Overeenkomstig artikel VI 6, § 1, van het ontwerp wordt het examenreglement vastgesteld door de Vaste Wervingssecretaris, in overleg met de leidend ambtenaar. Gelet op die bepaling moet het ontworpen artikel VI 22,

.../...

eerste lid, allicht in die zin worden begrepen dat aan de leidend ambtenaar alleen de bevoegdheid wordt verleend om de geldigheidsduur van het examen te verlengen, en niet om een kortere geldigheidsduur te bepalen. Indien zulks inderdaad de bedoeling is, moet de ontworpen bepaling in die zin worden gepreciseerd. De zinsnede "tenzij de leidend ambtenaar een andere termijn bepaalt" zou dan bijvoorbeeld kunnen worden vervangen door "tenzij de leidend ambtenaar een langere termijn bepaalt" of "tenzij de leidend ambtenaar beslist die termijn te verlengen".

Artikel VII 13

1. Uit het opschrift van afdeling 3 blijkt dat dit artikel betrekking heeft op de stagiair van de niveaus B, C, D en E. Die precisering zou uit de tekst zelf van het artikel moeten blijken. De voornoemde vermelding in het opschrift van de afdeling waarin het artikel is opgenomen, volstaat terzake niet.

2. Luidens artikel VII 10 van het ontwerp bestaan de vormingsactiviteiten voor de stagiair uit een "verplicht" en een "vrij" gedeelte. Wat de stagiair van niveau A betreft, wordt in de artikelen VII 11 en VII 12 bepaald dat het verplichte vormingsgedeelte wordt "vastgesteld" door de leidend ambtenaar en dat het vrije vormingsgedeelte door die ambtenaar wordt "goedgekeurd". Artikel VII 13 maakt dat onderscheid niet : zowel het verplichte gedeelte als het vrije gedeelte worden door de leidend ambtenaar "vastgesteld". De Raad van State ziet niet in hoe die regeling te rijmen valt met die van artikel VII 10.

.../...

Artikelen VII 27 tot VII 29

Blijkens deze artikelen legt de stagiair de eed af op het ogenblik dat hij tot de stage wordt toegelaten, en niet op het ogenblik van zijn benoeming tot ambtenaar (1). Als die regeling in het ontwerp wordt behouden, horen deze artikelen niet thuis in titel 2 (De benoeming tot ambtenaar), maar veeleer in titel 1 (De stage).

Artikel VIII 2

Luidens paragraaf 2 van dit artikel wordt voor ieder van de betrokken instellingen door de directieraad een organigram opgemaakt "waarover overleg gepleegd wordt in het bevoegde overlegcomité".

Luidens artikel 87, § 5, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen blijft de federale overheid bevoegd voor de regels die van toepassing zijn op de betrekkingen tussen de openbare overheden en de syndicale organisaties van hun personeel. De woorden waarover overleg gepleegd wordt in het bevoegde

(1) Luidens artikel 45, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel leggen de stagiairs de eed af op het ogenblik van hun benoeming tot rijksambtenaar. Ook uit artikel 1, § 4, van het APKB blijkt te moeten worden afgeleid dat de eedaflegging volgt op de vaste benoeming.

overlegcomité" kunnen de indruk wekken dat die bevoegdheidsverdelende regel niet wordt nageleefd. Deze woorden worden dan ook beter geschrapt, ofwel aangevuld met de verduidelijking "overeenkomstig de toepasselijke federale regeling".

Artikel VIII 3

Luidens dit artikel omvat de hiërarchie van de graden "maximaal" vijf niveaus en "maximaal" twaalf rangen.

Uit artikel VIII 4, eerste lid, kan afgeleid worden dat er vijf niveaus zijn, en uit artikel VIII 5, derde lid, dat er in totaal twaalf rangen zijn. Het woord "maximaal" in artikel VIII 3 is dan ook overbodig en wordt beter telkens weggelaten.

Artikel VIII 8

Paragraaf 1, 3°, van dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een personeelslid als "hiërarchische meerdere" aan te wijzen voor de evaluatie van personeelsleden "van zijn rang". Die bepaling miskent het begrip "hiërarchische meerdere". Alleen een ambtenaar met een hogere rang kan immers worden aangemerkt als "hiërarchische

.../...

meerdere", zowel in de zin van het APKB (1), als in die van het ontworpen besluit zelf (2).

Artikel VIII 9

Luidens dit artikel dient de functionerings-evaluatie op een zorgvuldige wijze te gebeuren.

Een dergelijke bepaling, die een evidentie inhoudt, kan beter worden weggelaten.

Artikel VIII 10

Luidens paragraaf 5, derde lid, van dit artikel wordt, voor de ambtenaar van niveau D of E, het evaluatiegesprek gevoerd "in aanwezigheid van een waarnemer indien de ambtenaar dit schriftelijk vraagt".

-
- (1) Zie inzonderheid artikel 21 van dat besluit, luidens hetwelk de loopbaan wordt vastgelegd in "hiërarchische rangen", en de daarmee in samenhang te lezen bepalingen van het statuut van het rijkspersoneel van 2 oktober 1937, luidens welke de hiërarchie van de graden vijf niveaus omvat die onderverdeeld zijn in rangen (artikel 3, § 1), en graden van eenzelfde rang "gelijkwaardige graden" worden genoemd (artikel 4, tweede lid).
- (2) Zie artikel VIII 3, luidens hetwelk de hiërarchie van de graden (maximaal) vijf niveaus en (maximaal) twaalf rangen omvat en artikel VIII 5, vierde lid, luidens hetwelk de rangen genummerd worden volgens hun plaats in de hiërarchie.

.../...

De bedoeling blijkt te zijn dat het de ambtenaar vrijstaat de persoon aan te duiden die hij als waarnemer aanwezig wenst te zien.

Zulks zou duidelijker tot uiting kunnen worden gebracht in de tekst door bijvoorbeeld te schrijven :

"Indien de ambtenaar van niveau D of E hierom schriftelijk vraagt, wordt het evaluatiegesprek tevens gevoerd in aanwezigheid van een waarnemer van zijn keuze.".

Artikel VIII 17

Luidens dit artikel worden de ambtenaren geëvalueerd "door minstens twee hiërarchische meerderen (die) behoren tot minstens twee verschillende rangen".

Opdat die bepaling volledig in overeenstemming zou zijn met artikel 25, eerste lid, 4°, van het APKB, zou ze ook moeten voorschrijven dat één van de evaluatoren de onmiddellijke hiërarchische meerdere moet zijn.

Artikel VIII 18

Luidens het vierde lid van dit artikel kan, indien de benoemende overheid niet de Vlaamse regering is, "worden afgeweken van het verslag van de externe evaluatie-instantie en van de bevestigingen met het oog op dit verslag".

.../...

Bedoeld is kennelijk dat kan worden afgeweken, niet van het bedoelde verslag, maar van het (in het eerste lid gestelde) vereiste dat een verslag moet worden opgesteld. De ontworpen bepaling moet in die zin worden verduidelijkt.

Artikel VIII 22

Dit artikel bepaalt dat, indien op het evaluatie-tijdstip blijkt dat één van de evaluatoren ontbreekt of nog geen opleiding gevolgd heeft opgelegd door artikel VIII 10, hij wordt vervangen door een andere hiërarchische meerdere, aangeduid door de evaluatoren van de ontbrekende evaluator.

Die bepaling kan aanleiding geven tot toepassingen die strijdig zijn met artikel 25, eerste lid, 4°, van het APKB, in zoverre de onmiddellijke hiërarchische meerdere niet zou worden betrokken bij de evaluatie.

Artikelen VIII 24 en VIII 25

1. Om in overeenstemming te zijn met artikel 25, eerste lid, 7° en 8°, van het APKB, moeten deze artikelen in die zin worden aangepast dat de ambtenaar, met betrekking tot iedere evaluatie waarmee hij niet kan instemmen - en niet alleen wanneer het evaluatieverslag wordt besloten met de vermelding "onvoldoende" -, beroep moet kunnen instellen, hetzij bij de directieraad wat de inhoud van de evaluatie betreft, hetzij bij de raad van beroep wat de vorm van de evaluatie betreft (zie supra, opmerking 2 bij artikel II 4).

.../...

2. Luidens het bepaalde in artikel VIII 24, § 1, eerste lid, wordt, in de "uitzonderlijke gevallen" dat er tussen de evaluatoren geen consensus wordt bereikt, de evaluatie in aanmerking genomen van de evaluator met de hoogste rang. In verband met die bepaling, die erop neerkomt dat in de bedoelde "uitzonderlijke gevallen" de evaluatie wordt verleend door één enkele evaluator, dient voorbehoud te worden gemaakt wat de verenigbaarheid ervan betreft met artikel 25, eerste lid, 4°, van het APKB. Die bepaling schrijft immers voor dat de evaluatie gebeurt door "ten minste ... twee" evaluatoren.

3. Luidens het bepaalde in artikel VIII 25, § 4, tweede lid, moeten de raad van bestuur of de directieraad, binnen respectievelijk dertig of vijftien kalenderdagen na ontvangst van het advies van de raad van beroep, beslissen over het beroep tegen de evaluatie "zoniet gaat men ervan uit dat er een gunstige beslissing is".

De toepassing van die laatste bepaling kan aanleiding geven tot dubbelzinnige - en voor de betrokken ambtenaar derhalve weinig bevredigende - situaties, bijvoorbeeld wanneer hij in zijn beroep heeft aangevoerd dat de beschrijvende evaluatie (die is besloten met de vermelding "onvoldoende") berust op een verkeerde weergave van de feiten, of door een vormgebrek is aangetast. De "gunstige beslissing" welke volgt uit het stilzitten van de overheid leidt dan wel tot een andere conclusie, maar de beschrijving

.../...

zelf van het presteren van de ambtenaar blijft in feite bestaan.

Beter ware het de overheid te verplichten uitspraak te doen over het beroep, m.a.w. niet te voorzien in de mogelijkheid voor de overheid om geen gevolg te geven aan dat beroep.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel VIII 26, vierde lid.

Artikel VIII 46

Luidens paragraaf 1 van dit artikel wordt de ambtenaar "die het minimum der resultaten heeft behaald", geslaagd verklaard.

Die bepaling kan duidelijker worden geredigeerd als volgt :

"§ 1. De ambtenaar die het vereiste minimumresultaat heeft behaald, wordt geslaagd verklaard."

Artikel VIII 50

Voor alle duidelijkheid schrijve men in het tweede lid : "... voor elk van de vier vakken ...".

.../...

Artikel VIII 69

Luidens de paragrafen 2 en 3 van dit artikel kan, voor bepaalde instellingen, "worden afgeweken" van de in paragraaf 1 bepaalde percentages van bevorderingsbetrekkingen.

Zoals werd bevestigd door de gemachtigde ambtenaar, kan in die afwijkingen alleen worden voorzien "bij besluit van de Vlaamse regering". Zulks zou met zoveel woorden in de tekst moeten worden bepaald.

Artikel VIII 76

Luidens het eerste lid van dit artikel is de aanwijzing tot afdelingshoofd een mandaat voor zes jaar, dat meermaals met dezelfde duur verlengbaar is. Bovendien gebeurt die verlenging stilzwijgend.

Wat die mogelijkheid tot stilzwijgende verlenging betreft, wordt verwezen naar opmerking 1 bij artikel II 18 hiervoren.

Artikel VIII 80

Volgens het derde lid van dit artikel moet de betrokken ambtenaar zelf een inschatting maken van de gevolgen van zijn evaluatie op zijn loopbaanverloop. Die

.../...

regeling heeft tot gevolg dat de ambtenaar die zijn evaluatie ten onrechte negatief inschat, nodeloos om een onderhoud met de directieraad zou vragen. De ambtenaar die de consequenties van zijn ongunstige evaluatie daarentegen niet naar behoren inschat, verliest het recht om gehoord te worden. Hoorrecht en efficiëntie zouden meer gebaat zijn met een regeling waarbij de betrokken ambtenaar vooraf op de hoogte wordt gebracht, hetzij van een voorstel tot loopbaanvertraging, hetzij van de intentie van de directieraad om over zijn loopbaanvertraging te beslissen, waarna hij dan kan vragen om gehoord te worden.

Artikel IX 11

In de tweede volzin van het eerste lid moet het woord "opgelegd" worden vervangen door "voorgesteld".

Artikel IX 15

Luidens het derde lid van dit artikel wordt in geval van beroep tegen de afzetting de uitwerking van die tuchtstraf opgeschort, maar wordt de betrokken ambtenaar van rechtswege geschorst in het belang van de dienst.

De vraag rijst of die schorsing van rechtswege gepaard kan gaan met een vermindering van het salaris, zoals wordt bepaald in artikel X 3 van het ontwerp. Indien, naar de bedoeling van de stellers van het ontwerp, deel X van

.../...

het ontwerp inzake de schorsing in het belang van de dienst integraal van toepassing moet zijn, verdient het de voorkeur zulks uitdrukkelijk in het derde lid te bepalen.

Artikel IX 17

Luidens het tweede lid van dit artikel "(wordt) de zaak ... bij de raad van beroep aanhangig gemaakt door de griffier". Die gebrekkig geformuleerde regel, welke blijkbaar betrekking heeft op het toewijzen van een door een ambtenaar aanhangig gemaakte zaak aan een bepaalde kamer van de raad van beroep, hoort thuis in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende oprichting en samenstelling van een raad van beroep voor sommige Vlaamse openbare instellingen, en niet in het voorliggende ontwerp.

Artikel IX 18

Luidens het tweede lid van dit artikel "(behandelt men) bij afwezigheid van beraadslaging (van de raad van beroep) binnen de vastgestelde termijn ... het beroep alsof er een gunstig advies werd gegeven".

Artikel 36, § 1, van het APKB kent aan de ambtenaren "het recht toe op beroep bij raden van beroep die kennis nemen van de beroepen inzake tuchtregeling". Volgens paragraaf 3 van dat artikel 36 moet de raad van beroep zijn advies motiveren, wat noodzakelijk impliceert dat de raad

.../...

van beroep uitspraak doet. Het komt de regering niet toe de waarborgen geboden door het APKB uit te hollen door te voorzien in een regeling krachtens welke de raad van beroep zou kunnen nalaten uitspraak te doen, zelfs al koppelt men aan dat stilzitten een voor de betrokkene op het eerste gezicht gunstig gevolg.

Artikel IX 23

Luidens artikel 37 van het APKB kan de overheid die bevoegd is om de tuchtstraf uit te spreken, geen zwaardere straf opleggen dan "die welke in laatste instantie werd voorgesteld".

Die beperking tot wat in laatste instantie werd "voorgesteld" is in de artikelen IX 11 tot IX 27 van het ontwerp niet terug te vinden. De bepaling van artikel IX 23, eerste lid, luidens welke de tuchtoverheid, na beroep, geen zwaardere tuchtstraf kan uitspreken dan die welke werd "uitgesproken" vóór het beroep, volstaat niet om aan het aangehaalde algemeen principe te voldoen. Het ontwerp zou moeten worden aangevuld met een bepaling waarbij dat algemeen principe wordt omgezet wat de tuchtbeslissing in eerste aanleg betreft.

Artikel IX 25

Luidens artikel 31, § 2, van het APKB bepaalt het statuut o.m. de termijnen van verjaring van de "feiten" die aanleiding kunnen geven tot een tuchtvordering.

Het bepaalde in artikel IX 25, eerste lid, luidens hetwelk de tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die werden "vastgesteld" binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld, beantwoordt niet aan het bedoelde voorschrift van het algemene-principesbesluit. De ontworpen bepaling maakt immers de bestraffing mogelijk van feiten ongeacht het tijdstip waarop ze zich hebben voorgedaan, als de tucht-vordering maar wordt ingesteld binnen zes maanden na de "vaststelling" van die feiten.

Artikel X 5

1. Luidens het eerste lid van dit artikel kan de ambtenaar "na 15 kalenderdagen sedert de dag dat de schorsing in het belang van de dienst uitwerking gekregen heeft", beroep instellen bij de raad van beroep.

Allicht wordt bedoeld dat het beroep kan worden ingesteld "binnen 15 kalenderdagen vanaf de dag ..." in plaats van "na 15 kalenderdagen sedert de dag ...". Zoals de bepaling thans geredigeerd is, houdt ze immers een beperking in van het recht op beroep dat door artikel 40, § 2, van het APKB wordt toegekend.

.../...

2. Uit artikel 40, § 2, van het APKB, gelezen in samenhang met artikel 36, § 3, moet worden afgeleid dat de raad van beroep enkel bevoegd is om een advies te geven, en niet om een beslissing over de rechtstoestand van de betrokken ambtenaar te nemen. Volgens het tweede lid van artikel X 5 van het ontwerp wordt aan dit advies, in het geval dat het ongunstig is, wel een rechtsgevolg toegekend, namelijk de handhaving van de schorsing. Zulks is niet in overeenstemming met het APKB.

3. Artikel X 5 regelt het beroep tegen de schorsing. In het tweede en het derde lid wordt enkel rekening gehouden met de beoordeling van de schorsing zelf, niet met de beoordeling van de gevolgen die daaraan gehecht worden. Nochtans bepaalt artikel 40, § 2, van het APKB dat de ambtenaar ook een beroep moet kunnen instellen tegen de eventuele ontzegging van het recht om aanspraken op bevordering en op verhoging in wedde te doen gelden en tegen de eventuele weddevermindering (zie i.v.m. die bijkomende maatregelen artikel X 3, eerste lid, van het ontwerp).

De tekst zou duidelijker moeten maken dat niet enkel tegen de schorsing zelf, maar ook tegen de hiervoor bedoelde maatregelen een beroep ingesteld kan worden.

.../...

Artikel XI 15

Dit artikel voorziet in een bevallingsverlof.

De aandacht van de stellers van het ontwerp wordt gevestigd op artikel 9 van richtlijn 92/85/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werkneemsters tijdens de zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie. Naar luid van die bepaling dienen de lidstaten de nodige maatregelen te nemen opdat zwangere werkneemsters recht hebben op vrijstelling van arbeid zonder loonderving om zwangerschapsonderzoek te kunnen ondergaan, indien dit onderzoek gedurende de werktijd moet plaatsvinden. Die bepaling wordt in het ontwerp niet omgezet.

Artikel XI 19

Dit artikel voorziet in het recht voor een ambtenaar op een opvangverlof, wanneer een kind beneden tien jaar in zijn gezin wordt opgenomen met het oog op adoptie of pleegvoogdij. Het opvangverlof bedraagt ten hoogste zes of ten hoogste vier weken, naargelang de leeftijd van het kind.

Clausule 2.1 van de overeenkomst bedoeld in richtlijn 96/34/EG van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof, voorziet in een individueel recht op ouderschapsverlof van ten minste drie maanden, niet enkel bij geboorte, maar ook bij adoptie. In zoverre het

.../...

opvangverlof met een ouderschapsverlof gelijkgesteld kan worden, dient vastgesteld te worden dat het ontwerp in een kortere termijn voorziet dan de richtlijn. Het ontwerp dient op dit punt te worden aangepast.

Artikel XI 26

In paragraaf 2 van dit artikel wordt verwezen naar artikel 14, § 1, van het koninklijk besluit 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheden. Dat koninklijk besluit is met ingang van 1 december 1998 opgeheven bij het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen. De bepalingen van artikel 14, § 1, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 zijn nu vervat in artikel 41 van het koninklijk besluit van 19 november 1998. De verwijzing in artikel XI 26, § 2, van het ontwerp dient in die zin te worden aangepast.

Dezelfde opmerking geldt mutatis mutandis voor de overige bepalingen van het ontwerp die verwijzen naar deze opgeheven regeling (zie inzonderheid de artikelen XI 92 en XI 95).

.../...

Artikel XI 35

Luidens paragraaf 5 van dit artikel mag de in paragraaf 1 bedoelde machtiging om het ambt uit te oefenen met verminderde prestaties, niet worden toegekend "aan de leidinggevende ambtenaar van niveau A".

Het verlof voor verminderde prestaties is geen recht, maar een gunst die wordt toegestaan na afweging van de noden van de goede werking van de dienst (artikel XI 34). Voor de leidinggevende ambtenaren van niveau A wordt de mogelijkheid van een dergelijke afweging zonder meer uitgesloten. De vraag rijst of voor die ongelijke behandeling een rechtens aanvaardbare verantwoording kan worden gegeven.

In dat verband kan de aandacht gevestigd worden op het feit dat diezelfde ambtenaren het recht hebben op andere verlofstelsels, zoals bevallingsverlof, opvangverlof, loopbaanonderbreking voor palliatieve verzorging of voor de geboorte of adoptie van een kind, waardoor blijk gegeven wordt van de opvatting dat de instellingen in staat zijn de openbare dienst te verzekeren, zelfs indien de leidinggevende ambtenaar van niveau A gedurende een zekere periode niet beschikbaar is. Het is in het licht daarvan niet vanzelfsprekend dat a priori wordt uitgesloten dat diezelfde ambtenaren 90 % of 80 % (1) zouden werken.

(1) Zie artikel XI 35, § 4.

Men vergelijkte bovendien met de artikelen 7 en 8, derde lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen waarbij wordt voorzien in de mogelijkheid om af te wijken van de principiële uitsluiting van hogere ambtenaren van o.m. het verlof voor verminderde prestaties. Die bepalingen luiden als volgt :

"Art. 7. Al de ambtenaren die titularis zijn van een graad van rang 13 of van een hogere rang zijn uitgesloten van de verminderde prestaties wegens persoonlijke aangelegenheid, van de voltijdse en de deeltijdse loopbaanonderbreking en van de afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden. De minister bepaalt de andere ambten waarvan de titularissen, om redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst, uitgesloten zijn van dezelfde verloven en afwezigheden.

De secretaris-generaal kan evenwel, in de gevallen waarin de goede werking van de dienst erdoor niet wordt verstoord, de titularissen van de ambten, uitgesloten door of krachtens het eerste lid, die erom verzoeken toestaan om de verloven en de afwezigheden te genieten opgesomd in hetzelfde lid.

Art. 8. (...) De verloven, afwezigheden en dienstvrijstellingen worden toegekend aan de secretaris-generaal door de minister onder wie deze ressorteert".

Dezelfde opmerking geldt mutatis mutandis voor artikel XI 44, § 1, eerste lid, van het ontwerp.

.../...

Artikelen XI 45 tot XI 50

1. De onderbreking van de beroepsloopbaan, oorspronkelijk ingevoerd door hoofdstuk IV, afdeling 5, van de herstellwet van 22 januari 1985 houdende sociale bepalingen, beoogt een herverdeling van de beschikbare arbeid en is derhalve een zaak van tewerkstelling waarvoor de federale overheid in ruime mate bevoegd is gebleven.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat geleid heeft tot de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen heeft de federale regering (in verband met het openbaar ambt) opgemerkt wat volgt :

"Inzake loopbaanonderbreking is de verdeling van de bevoegdheden tussen de nationale overheid en de Executieven bepaald als volgt : de nationale overheid regelt het bedrag van de onderbrekingsuitkering, de maximale duur van de onderbreking, de verplichting tot vervanging en de voorwaarden waaraan de vervangers dienen te voldoen, de procedure ten aanzien van de RVA, de schikkingen inzake cumuls en pensioenen; de Executieven bepalen of de onderbreking al dan niet een recht is voor hun personeelsleden, welke personeelsleden ervan kunnen genieten, de interne procedure en het statuut van de personeelsleden" (1).

Ook het bepalen van het toepassingsgebied is zaak van de federale overheid.

((1)) Parl. St., Senaat, 1990-91, nr. 1374/1, 6.

Uit de bepaling van artikel XI 45 van het ontwerp, luidens welke aan de betrokken ambtenaar een uitkering wordt toegekend "overeenkomstig de federale bepalingen terzake", blijkt dat de stellers van het ontwerp zich ertoe willen beperken te verwijzen naar de federale reglementering inzake de loopbaanonderbreking, en dat ze niet bedoelen zelf regelend op te treden wat de aspecten betreft die tot de federale bevoegdheid zijn blijven behoren.

In de regel moet worden vermeden in een besluit van de Vlaamse regering bepalingen van federale regelingen over te nemen. In de gegeven omstandigheden kan een dergelijke werkwijze ter wille van de leesbaarheid uitzonderlijk worden aanvaard, voorzover althans telkens duidelijk wordt aangegeven dat het een federale regeling betreft (zoals bijv. in de artikelen XI 45 en XI 46).

Sommige bepalingen wekken echter de onterechte indruk dat de Vlaamse regering autonoom regelend optreedt. Dit is bijvoorbeeld het geval met artikel XI 49, § 3, waar aan een ambtenaar van een federale instelling wordt voorgeschreven onder welke voorwaarden van terugvordering van de onderbrekingsuitkering kan worden afgezien (1). Nu het gaat om een loopbaanonderbreking die in het kader van de herverdeling van de arbeid tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort (en door deze ten laste wordt genomen), is het aspect van de terugvordering van de uitkering zaak van de federale overheid.

(1) Zie artikel 126, § 3, van het koninklijk besluit van 19 november 1998. Ook de artikelen XI 47 en XI 50 herformuleren federale regels van dit koninklijk besluit.

Indien de regering deze bepaling in het ontworpen besluit wenst te behouden, moet dit ook hier telkens gebeuren met gebruik van termen zoals "overeenkomstig de geldende federale reglementering".

2. Artikel XI 49, §§ 1 en 2, formuleert de regels zoals deze van kracht waren met toepassing van het koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries. Inmiddels zijn die regels gewijzigd bij het voornoemde koninklijk besluit van 19 november 1998.

2.1. Een eerste wijziging houdt in dat de overheid ermee kan instemmen dat de ambtenaar zijn loopbaanonderbreking opzegt met een kortere termijn dan twee maanden (artikel 126, § 1, in fine, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 : "... tenzij de overheid waarvan hij afhangt een kortere periode aanvaardt"). De regering zal zich erover moeten beraden of zij deze ruimte om geval per geval te beoordelen wil benutten, dan wel of zij de regeling van artikel XI 49, § 1, van het ontwerp wil behouden, welke in een uniforme opzeggingstermijn van twee maanden voorziet.

2.2. Een andere wijziging heeft betrekking op de periode van onderbreking die aanleiding kan geven tot terugbetaling van de onderbrekingsuitkeringen (vgl. artikel 8, § 2, van het koninklijk besluit van 28 februari 1991 met artikel 126, § 2, van het koninklijk besluit van 18 november 1998 en

.../...

artikel XI 49, § 2, van het ontwerp). Wat deze bepaling betreft, zal de regering in ieder geval de tekst moeten afstemmen op de federale regels, aangezien het gaat om een aspect van de federale bevoegdheid.

Artikelen XI 51 tot XI 62

Ook deze bepalingen (die betrekking hebben op de vervanging van de ambtenaar met loopbaanonderbreking, op de aanvraagprocedure en op het toezicht) nemen federale regels over, zonder er met zoveel woorden naar te verwijzen.

In dat verband wordt verwezen naar opmerking 1 bij de artikelen XI 45 tot XI 50.

Artikel XI 63

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaren om verlof voor opdracht te krijgen voor het uitoefenen van een ambt bij het kabinet van o.m. "een minister, staatssecretaris of een lid van de regering van een gemeenschap of gewest".

Er dient met betrekking tot die bepaling te worden opgemerkt dat de gewestelijke staatssecretarissen geen lid zijn van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering. Indien, naar de bedoeling van de stellers van het ontwerp, ook een detachering naar hun kabinet onder de ontworpen bepaling moet vallen, zouden zij best uitdrukkelijk vermeld worden.

.../...

Artikel XI 66

Luidens dit artikel krijgt "de ambtenaar" bij het einde van zijn aanwijzing voor een kabinetsfunctie, per maand activiteit in een kabinet, één dag verlof met een minimum van drie werkdagen en een maximum van vijftien werkdagen.

Aangezien artikel XI 64 van het ontwerp in de mogelijkheid voorziet om ook een stagiair aan te wijzen voor een ambt bij een ministerieel kabinet, rijst de vraag of de verlofregeling van artikel XI 66 niet moet worden uitgebreid tot de stagiairs.

Artikel XI 68

In paragraaf 1, tweede lid, van dit artikel wordt verwezen naar een "besluit van 26 juli 1988 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen tot vaststelling van de regeling van toepassing op de bij de diensten van de Commissie gedetacheerde nationale deskundigen".

Het genoemde besluit is thans vervangen door het besluit van de Europese Commissie van 7 januari 1998 houdende regeling van toepassing op de nationale deskundigen die bij de diensten van de Commissie zijn gedetacheerd. Voortaan dient dan ook naar dat besluit te worden verwezen.

Deze opmerking geldt eveneens voor de artikelen XI 70, § 1, en XI 71, § 2, eerste lid.

.../...

Artikel XI 71

In paragraaf 2 wordt voorzien in de bekendmaking van een oproep, met het oog op de toepassing van het voornoemde besluit van de Europese Commissie van 26 juli 1988.

Het besluit van 26 juli 1988 berustte op een stelsel waarbij de diensten van de Europese Commissie opgave deden van het aantal deskundigen waarvan zij om detachering verzochten en van de beroepskwalificaties welke die deskundigen dienden te bezitten. De Commissie gaf die informatie dan door aan o.m. de permanente vertegenwoordigingen van de lidstaten.

In het stelsel dat is ingevoerd bij het voornoemde besluit van 7 januari 1998 wordt niet meer voorzien in een kennisgeving van de behoeften van de Commissie aan de lidstaten. Bovendien wordt bepaald dat de detachering tot stand komt door middel van een briefwisseling tussen het Directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer van de Commissie en de permanente vertegenwoordiging van de betrokken lidstaat.

In die omstandigheden dient artikel XI 71, § 2, herwerkt te worden. De vraag rijst zelfs of die bepaling niet helemaal weggelaten moet worden.

.../...

Artikel XI 74

In het eerste lid schrijve men : "De ambtenaar wiens opdracht verstreken is, of wiens opdracht beëindigd of onderbroken is ten gevolge van een beslissing van de betrokken Vlaamse minister, de Europese Commissie of de ambtenaar zelf, stelt ...".

Artikel XI 85

Volgens de gemachtigde ambtenaar moet in dit artikel worden verwezen naar "Artikel XI 83, § 1" in plaats van naar "Artikel XI 84, § 1".

Artikel XI 87

Luidens de bepaling sub 3° van dit artikel kan de ambtenaar aanspraak maken op een maand onbezoldigd verlof per verkiezing om zijn kandidatuur voor wetgevende en provinciale verkiezingen voor te bereiden.

In dezelfde mogelijkheid wordt niet voorzien voor de verkiezingen voor het Europees Parlement en voor de gemeenteraadsverkiezingen. Deze beleidskeuze van de Vlaamse regering voert een onderscheid in tussen verkiezingen voor wetgevende vergaderingen (de federale kamers en gemeenschaps- en gewestraden, eensdeels, en het Europees Parlement, anderdeels) en tussen verkiezingen voor lokale

.../...

besturen (de provincieraden, eensdeels, en de gemeenteraden, anderdeels). Dat onderscheid is enkel verantwoord indien daartoe objectieve redenen voorhanden zijn.

Artikel XI 95

Het opschrift van de wet van 3 juli 1967, vermeld in het tweede lid, eerste streepje, is gewijzigd bij de wet van 19 oktober 1998. Voortaan moet gelezen worden : "wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, ...".

Deze opmerking geldt ook voor artikel XIII 9, § 1, 2°, van het ontwerp.

Artikel XI 96

Zowel het politiek verlof bedoeld in de decreten van 30 november 1988, als dat bedoeld in het bijzonder decreet van 26 juni 1995 is een van rechtswege toegekend verlof. Het is dan ook overbodig dat recht op verlof te bevestigen in artikel XI 96, § 1, van het ontwerp.

Het artikel zou beter worden omgewerkt in die zin dat, eensdeels, paragraaf 1 wordt geschrapt en dat, anderdeels, paragraaf 2 wordt geredigeerd als volgt :

.../...

"Wanneer een ambtenaar of een stagiair van de instelling met toepassing van het decreet van 30 november 1988 ..., van het decreet van 30 november 1988 ... of van het bijzonder decreet van 26 juni 1995 ... verlof krijgt, beslist de tot benoemen bevoegde overheid onder wie de ambtenaar ressorteert volgens de behoeften van de dienst of de betrekking waarvan de betrokkene titularis is, als vacant moet worden beschouwd.

Zij kan die beslissing nemen zodra de ambtenaar vier jaar afwezig is en, wat het in het bijzonder decreet van 26 juni 1995 bedoelde verlof betreft, bij de aanvang van een tweede bij het eerste aansluitend mandaat."

Artikel XII 3

Uit het tweede lid volgt dat o.m. de bepaling van het eerste lid, 2°, niet geldt voor de stagiairs. Dat eerste lid, 2°, voorziet in de ambtsneerlegging in geval van pensionering.

Indien geen leeftijdsgrens wordt bepaald voor de aanwerving van een ambtenaar, dient ermee rekening te worden gehouden dat ook een stagedoend personeelslid de pensioengerechtigde leeftijd kan bereiken.

.../...

Artikel XIII 9

In paragraaf 1, 4°, van dit artikel kunnen de woorden "aldaar «moederschapsrust» genoemd" beter worden geschrapt. Die term komt immers niet voor in artikel 39 van de arbeidswet.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel XIII 75, 3°, van het ontwerp.

Artikel XIII 10

1. In paragraaf 2, 1°, b, kan, naast het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (NFWO), ook het "Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek-Vlaanderen (FWO-V)" vermeld worden.

2. Het koninklijk besluit nr. 259 van 31 december 1983, dat in paragraaf 2, 3°, wordt vermeld, is opgeheven. Men vervange bijgevolg het woord "worden" door "werden".

Artikelen XIII 21 en XIII 24

Bij het besluit van de Vlaamse regering van 5 oktober 1999 tot wijziging van het Vlaams personeelsstatuut van 24 november 1993, wat de betaling van het gedeeltelijk maandloon betreft, zijn de bepalingen van het

.../...

Vlaams personeelsstatuut met betrekking tot de berekening van het salaris bij onvolledige diensten vervangen door nieuwe formules (nieuwe artikelen XIII 22, § 4, en XIII 25, § 1, van het VPS). Die nieuwe formules zullen allicht in het voorliggende ontwerpbesluit overgenomen moeten worden.

Artikel XIII 37

Luidens dit artikel wordt geen bijzondere toelage toegekend wanneer een ambtenaar zitting heeft in examen-commissies, comités, raden of commissies die ressorteren onder het ministerie of "de instelling".

De woorden "de instelling" moeten in die bepaling allicht worden vervangen door "een Vlaamse openbare instelling".

Artikel XIII 45

Luidens dit artikel kan de ambtenaar of de stagiair van niveau A geen aanspraak maken op het voordeel van de toelagen voor overuren bedoeld in de artikelen XIII 42 en XIII 44.

Voorzover aldus bepaalde personeelsleden worden uitgesloten van het voordeel van sommige toelagen, hetzij op grond van het feit dat zij nog niet vastbenoemd zijn, hetzij op grond van het feit dat zij behoren tot een bepaald

.../...

niveau, moet erop worden gewezen dat een dergelijk onderscheid tussen personeelsleden enkel verantwoord is indien daarvoor objectieve redenen kunnen worden aangevoerd.

Deze opmerking geldt eveneens voor de artikelen XIII 53, XIII 94, XIII 96 en XIII 115.

Artikel XIII 70

De wijziging welke artikel 6 van het ontwerp L. 29.810/3 beoogt aan te brengen in het onderhavige ontwerp van stambesluit VOI heeft naar alle waarschijnlijkheid betrekking op artikel XIII 70, en niet op artikel XIII 87 zoals in dat artikel 6 wordt gesteld.

Artikel XIII 108

1. In paragraaf 1 schrijve men duidelijkheidshalve "De oproep tot de kandidaten voor een aanstelling als huisbewaarder wordt gericht ..." in plaats van "De oproep tot de kandidaten wordt gericht ...".

2. In de toelichting bij het ontwerp wordt gesteld dat "de oproep wordt gericht tot zowel de statutaire als de contractuele personeelsleden van de instelling, ongeacht hun niveau of rang" en dat "bij gelijke geschiktheid van de kandidaten van hetzelfde niveau, ... prioriteit (wordt)

.../...

gegeven aan de statutaire kandidaat". Indien die toelichting de bedoeling van de stellers van het ontwerp correct weergeeft, dient de bedoelde voorrangsregeling met zoveel woorden in de ontworpen bepaling te worden opgenomen.

Artikel XIII 112

In paragraaf 1, eerste lid, worden bepaalde hypothesen van gezinssamenstelling uit het oog verloren. Men denke aan de eventualiteit dat de huisbewaarder ongehuwd samenwoont (1) of uit de echt gescheiden of gescheiden van tafel en bed is, en met zijn of haar kinderen samenwoont.

Artikel XIII 118

Luidens paragraaf 3 van dit artikel wordt "in voorkomend geval" de (jaarlijkse forfaitaire) toelage uitbetaald pro rata van de maanden waarin de ambtenaar "in voldoende mate" anderen is gaan ophalen.

Die bepaling mist de vereiste precisie. Op zijn minst moet worden verduidelijkt wat bedoeld is met "in voldoende mate".

(1) Andere bepalingen van het ontwerp stellen de gehuwde en de ongehuwde partner van de ambtenaar gelijk (bijv. artikel XI 86).

Artikel XIII 119

Dit artikel voorziet in de toekenning van een werkgeverstussenkomst aan de ambtenaren die, bij gebrek aan dienstvervoer, met een eigen vervoermiddel naar het werk komen.

Volgens de toelichting "(ontvangen), met het oog op het bevorderen van carpooling ... zowel de chauffeur als de passagier(s) ... (de in dit artikel bedoelde) werkgeversbijdrage" en "(wordt) deze precisering ... toegevoegd ingevolge het advies van de Raad van State d.d. 10 februari 1998 (L. 27.308/3)". Van die precisering is evenwel in de tekst van het artikel niets te merken (1).

Artikel XIII 120

Dit artikel kan beter worden geredigeerd als volgt :

"Dit hoofdstuk is niet van toepassing in de instellingen waar een regeling geldt die gunstiger is voor de personeelsleden."

(1) In artikel 131septies van het VPS is die precisering wel toegevoegd : "Ook de eventuele passagiers hebben recht op deze werkgeversbijdrage".

Artikel XIII 120bis(artikel 8 van het ontwerp L. 29.810/3)

1. Om de redenen die hierna worden uiteengezet, zou het opschrift van het ontworpen hoofdstuk 2 beter worden geredigeerd als volgt :

"Hoofdstuk 2. Tegemoetkoming van de werkgever in het woon-werkverkeer met het gemeenschappelijk openbaar vervoer".

2. De wettelijk verplichte werkgeversbijdrage in een abonnement op het openbaar vervoer vloeit voort, wat het abonnement op de trein betreft, uit de wet van 27 juli 1962 tot vaststelling van een werkgeversbijdrage in het verlies geleden door de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen ingevolge de uitgifte van abonnementen voor werklieden en bedienden.

De Raad van State, afdeling wetgeving, en het Hof van Cassatie (1) kwalificeren die bijdrage als een aan de werkgevers opgelegde belasting, en niet als een vergoeding aan de werknemers. De bedoelde "werkgeversbijdrage" is dus geen bijdrage in een abonnement, maar een financiële bijdrage van de werkgever aan de voornoemde maatschappij.

(1) Cass., 21 april 1997, Arr. Cass., 1997, pp. 468-472, nr. 194; voor een kritische commentaar, zie M. de Vos, "De juridische aard van de werkgeversbijdrage in een sociaal abonnement na het cassatiearrest van 21 april 1997 : res iudicata pro veritate accipitur ?", R.W., 1997-98, 969-974.

Om die redenen verdient het aanbeveling het eerste lid van het ontworpen artikel XIII 120bis te redigeren als volgt :

"Onverminderd de toepassing van andere wettelijke en reglementaire bepalingen betreffende de financiële bijdrage van de instelling in de prijs van het vervoer van haar personeelsleden, betaalt de instelling met ingang van 1 april 1999, en dit tot 31 maart 2000, de onkosten van het personeel voor een abonnement op het gemeenschappelijk openbaar vervoer naar en van de plaats van het werk volledig terug.".

Artikel XIII 120ter

(artikel 9 van het ontwerp L. 29.810/3)

Om in overeenstemming te zijn met het bepaalde in het ontworpen artikel XIII 120ter, § 1, tweede lid, naar luid waarvan de ambtenaar die in een continudienst is tewerkgesteld, een maandelijkse fietsvergoeding ontvangt, dient in de ontworpen paragraaf 4 van dat artikel XIII 120ter te worden gepreciseerd dat de bedoelde vergoeding voor personeelsleden tewerkgesteld in continu-dienst, eveneens een maandelijks karakter heeft.

Artikel XIII 121

Luidens dit artikel is titel 6 (Sociale voordelen) eveneens van toepassing op de stagiair.

.../...

De artikelen 7 tot 9 van het ontwerp L. 29.810/3 strekken o.m. ertoe in die titel 6 de indeling in afdelingen te vervangen door een indeling in hoofdstukken.

Artikel 10 van ontwerp L. 29.810/3 beoogt de vermelding "Afdeling 4. Toepassingsgebied" voorafgaand aan artikel XIII 121, te schrappen. Het zou logischer zijn dat artikel op te nemen in een "Hoofdstuk 4. Toepassingsgebied".

Artikel XIII 122

De termen "gunstiger sectorale programmatie" of "sectoraal voordeel", die worden gehanteerd in de paragrafen 1 en 3 van dit artikel, zijn geen juridische termen, maar horen thuis in de beleidsvoering.

De volgende redactie van paragraaf 1 kan worden overwogen :

"De ambtenaar die vanuit een andere instelling is overgegaan naar de instelling, behoudt de salarisschaal waarop hij recht had volgens de bestaande reglementering op het ogenblik van zijn overplaatsing en in de graad die hij op dat ogenblik bekleedde, indien deze gunstiger is dan de salarisschaal van de instelling die op hem van toepassing zou zijn; latere wijzigingen aan deze reglementering zijn op hem niet meer van toepassing.

.../...

Hij behoudt eveneens de uitkering van toelagen, vergoedingen of sociale voordelen, in zoverre de voorwaarden voor de toekenning ervan verder blijven bestaan in de instelling."

In de ontworpen paragraaf 3 schrijve men dan "de voordelen bedoeld in § 1" in plaats van "de sectorale voordelen".

Artikel XIII 128

Dit artikel beoogt de opheffing, wat de rechtspositie van de in het ontwerp bedoelde instellingen betreft, van het besluit van de Vlaamse regering van 28 november 1990 tot toekenning van een toelage voor gevaarlijk, ongezond of hinderlijk werk aan sommige personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering en van sommige publiekrechtelijke rechtspersonen die ressorteren onder de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 27 mei 1992.

Het voornoemde besluit van 28 november 1990 werd, wat de rechtspositie van het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, opgeheven bij het besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel (VPS). Artikel 95 van dat besluit van

.../...

12 juni 1995 voegt, meer bepaald, het besluit van 28 november 1990 toe aan de in artikel XIII 156 van het VPS opgenomen lijst van besluiten die, wat het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, worden opgeheven.

Van die laatste wijziging van het besluit van 28 november 1990 moet melding worden gemaakt in artikel XIII 128 van het ontwerp. Daartoe kan dat artikel aangevuld worden met de woorden "en bij het Vlaams personeelsstatuut van 24 november 1993, zoals dit laatste werd gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995".

Artikel XIV 6

Wat de bepaling sub 5° van dit artikel betreft die de houders van hogere diploma's of getuigschriften dan vereist voor het niveau van de te begeven betrekking uitsluit van indienstneming, wordt verwezen naar opmerking 2 bij artikel VI 2 van het ontwerp.

Artikel XIV 50

Luidens het tweede lid van dit artikel worden op de eindejaarstoelage van het contractuele personeelslid bijdragen voor de sociale zekerheid ingehouden.

.../...

Het komt de Vlaamse regering niet toe regelend op te treden met betrekking tot de aan de federale overheid voorbehouden aangelegenheid van de sociale zekerheid. Het tweede lid moet derhalve worden weggelaten.

Artikel XIV 56

Dit artikel beoogt te voorzien in de mogelijkheid om, "tot het einde van de legislatuur 1995-1999", aan contractuele personeelsleden verlof voor opdracht toe te staan voor het vervullen van een ambt bij een ministerieel kabinet of een erkende politieke groep.

Aangezien artikel XV 3 van het ontwerp niet voorziet in enige terugwerking van artikel XIV 56, heeft die bepaling, gelet op de datum waarop dit advies wordt gegeven, geen zin meer en kan ze beter worden weggelaten.

Artikel XV 1

Luidens dit artikel zijn een aantal bepalingen van het ontwerp niet van toepassing op de leidend ambtenaar van Export Vlaanderen.

De vraag rijst of een dergelijke regeling niet veeleer thuishoort in het "instellingsspecifiek" besluit dat voor Export Vlaanderen zal worden opgesteld.

.../...

Indien de stellers van het ontwerp ervoor opteren om dit artikel te behouden, zal moeten worden nagegaan of de opsomming van de buiten toepassing te verklaren bepalingen volledig is : allicht zal bijvoorbeeld ook artikel XIV 19 aan die opsomming moeten worden toegevoegd.

II. ONTWERP L. 29.810/3

Gelet op de werkwijze die in dit advies is gevolgd (zie algemene opmerking 2 bij het ontwerp L. 29.435/3), zijn bij het ontwerp L. 29.810/3 geen afzonderlijke opmerkingen meer te maken.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	D. ALBRECHT,	staatsraden,
	P. LEMMENS,	
	A. ALEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. G. VAN HAEGENDOREN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER